

Serfőző Simon

Hiányuk vigasztal

Milyen időt áhítanánk mi,
amilyenre nem intenénk lemondóan,
mint Nap felé a fa:
odáig úgyse ér föl soha?

Milyen időt vágnánk?
Amilyen nincsen is,
az elérhetetlenben csak?
Amilyennek nyomát se láttuk,
a kanyarjait követhettük volna?

Nézünk a kedvetlen időbe,
s a magasság mintha nem is akarna már
föttebb jutni,
a távolság se messzebb.

Pedig hogy hittük:
ami járhatatlan is – járható lesz.
A szelet gyorsuló üzemmódra állítjuk,
hadd pörögnének
a motollák, kerekek!

Amikor kiegyenesedve a karó,
magát rátartin kihúzza.
S felkéklik a nyugalom ege:
elő az ünnepi fazekakkal!

De maradt, ami volt,
a rossz azóta se javult meg.
A lapát már arra is büszke,
legalább dolgozni mehet.

Aztán elmegy az országból is,
nem bízik naposabb időben,
a holnap se abban,
holnapja élhetőbb lesz.

Lemond róla,
akárcsak utódjairól az ember.
Mire, minek születnének?
Bajnak az ország nyakára?
Nyűgnek?

Pedig ha nem bennük,
kiben, miben higgyünk?
Hitet a jövőben – vizet a kútból –
honnán merítsünk?

Mert nincsenek,
hiányuk vigasztal,
hogy amit nekünk,
ez embert kicsináló kort,
nekik nem kell megélniük.

Hogy nem látjuk
az örökös küzdelmektől kidülledt
verőerüket nyakukra rászorulni,
mint a kötelet,
súlyos pajtatetővel vállukat megroskadni,
beszakadni szájukat üres vermekké,
amelyekből messziről érezni
a testükből szivárgó
fáradt leheletüket.

Hogy nem látjuk,
amint a reggel felragyog,
indítják ők is, ahogy mi indítottuk
a malterkeverő Napot.
Nem látjuk belefásulni őket
hajszádba, bajba,
az elvetett reményeiket kiszáradni:
itt-ott kalászolják csak termésüket.

Akiknek a világot
kellene kitanulniuk,
jó irányba fordíthatnák.
S ha nekik se sikerülne,
lenne megnyugvásukra:
legalább megpróbálhatták.